Recensie: Fratssen ****

parochiezaal de Elegast Den Dam
zondag 25 februari 2024

foto © Illias Teirlinck

Recensie:
Ondanks alles was het een leuk familiefeestje dat Bronks en Ballet Dommage met Fratssen serveerden.

Met Fratssen theatraliseren de makers namelijk het familiefeest door er samen met de toeschouwers een heuse happening van te maken. Geen plek die daar het beste voor in aanmerking komt als een parochiezaal, en die vonden ze op den Dam in Antwerpen. Het past perfect bij het wat oubollige karakter van grootse familiefeesten waar deze voorstelling heerlijk de draak mee steekt. Maar zoals dat gaat met zowat al van dit soort events, duren ze ook net iets te lang. 'Ik ga dan nu ne keer zien' kwam dan zeker voorbij de helft ook in ons op.
Op heerlijke wijze start het absurde Fratssen al wanneer een familielid met een suikerspinkapsel dat qua hoogte alvast niet moet onderdoen van datgene waar Amy Winehouse zo bekend om werd en een joekel van een witte klever op haar rechteroor heeft, stelt dat men niet goed zit. Dus komt ze aan ons centraal tafeltje plaatsnemen, kijkt ondergetekende recht in de ogen, krijgt de vraag van een familielid 'Zit men hier beter?' waarop ze nog eens kijkt naar ondergetekende die zijn lach ondertussen niet meer kan verbergen waarop zij droogweg 'Nee' antwoordt, zachtjes eraan toevoegend aan ondergetekende dat het niets met mij te maken heeft. Valt dat even mee. Ook wanneer ze daarna een andere tafel uitprobeert en het ook daar niet ziet zitten.
Al 1.000 jaar viert deze familie Fratssen feest blijkbaar, van generatie op generatie en dat 'Magré tout', ondanks alles, zoals dat men het deze keer zonder een geliefd familielid moet stellen bijvoorbeeld. Onder andere met dat gegeven en nog enkele andere kan Fratssen constant spelen om de sfeer van uitbundig, joviaal, speels en geestdriftig te doen kantelen naar collectief verdriet dat zich kennelijk niet mag manifesteren. Maar ook andere emoties komen langs, zoals woede en troost.
Passeren ook de revue: het familielid dat via via te horen kreeg dat er een feest doorging maar zelf niet uitgenodigd was (al dan niet omwille van een vergissing/vergetelheid), diegene die hopeloos te laat komt en met een absurd verhaal afkomt dat ze geen parkeerplek vond en de jongeman die wel fysiek aanwezig is maar mentaal niet omdat ie er eigenlijk allemaal niet zo veel zin in heeft. Heerlijk is de ironie die dan bovenkomt wanneer een ander familielid het over de verandering van mentaliteit van deze persoon heeft alsof die van depri helemaal opgewekt geworden is terwijl dat helemaal niet het geval is, of toch niet te zien is aan diens mimiek en houding. Ondanks alles is er liefde, en die viert deze familie net als de kleine dingen ook waar ze dankbaar om is.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Het meest hilarisch stuk gaat over een inklapbare buitentuintafel die gekocht werd, een setje van drie en de plooizetels 'die op de vingers getikt' konden worden. Hier toont Fratssen aan hoe small de talk op familiefeestjes wel kan zijn, waar het alleen nog maar lijkt te gaan om te pronken met de nieuwste bezittingen. Maar waar ook de aandacht getrokken kan worden door een spel te organiseren (en vroegtijdig te laten eindigen 'Als de beer gevangen is, is het spel gedaan'), het te hebben over hoe het wonen is 'bij ons in de buurt', een lied meerstemmig te zingen al dan niet in een remix, een dansje te placeren, een mopje van twee tomaten die over straat wandelen vragen om uit te leggen, en een update geven over je medische toestand nadat je drie jaar geleden met je rechter oorschelp tegen de kasseien bent beland en daar sedertdien nooit helemaal bent doorgekomen. En daarnaast kan je uiteraard ook nog collectief afgeleid zijn door wat er zich buiten het feestje afspeelt…

De manier waarop Bronks en Ballet Dommage dit brengt is zo herkenbaar, en de spot die men drijft met het gemiddelde Belgische kneuterige familiefeest is er zo op dat we meermaals in een deuk lagen. En dan is er nog de metalaag waarbij de voorstelling ook de draak steekt met zichzelf. Naast 'Wat een scène!' en 'Excuses. Men was uit zijn rol gegaan. Heeft men zich terug kunnen oprollen?', valt er taalhumor te ontdekken. Zo horen we iemand als een schaap blaten wanneer het woord 'bleiten' valt en klinkt het 'Over vijf minuutjes zijn we ervan af' wat weliswaar tot wel erg lange vijf minuten leidt.

< Bert Hertogs >

Credits:

CONCEPT Ballet Dommage (Katrien Valckenaers, Maxim Storms) SPEL Katrien Valckenaers, Maxim Storms, Mourad Baaiz, Marjan De Schutter, Leen De Veirman, Billie-Joanna Tcheke (stage), Zita Windey (stage), Victor Vermaerke (stage) EINDREGIE Randi De Vlieghe SCENOGRAFIE Rachid Laachir KOSTUUM Rosa Sché¼tzendorf LICHTONTWERP Geert Vanoorlé PRODUCTIE BRONKS COPRODUCTIE Perpodium MET DE STEUN VAN de taxshelter van de Belgische Federale Overheid via BNPPFFF

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.